

prima instanță - (Judecătoria Centru, mun. Chișinău) L. Bagrin
instanța de apel - (Curtea de Apel Chișinău) N. Cernat, L. Bulgac, A. Pahopol

ÎNCHEIERE

01 februarie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului,
judecători

Valentina Clevadi
Galina Stratulat
Dumitru Mardari

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursurilor declarate de Veaceslav Bacalîm și Inspectoratul General al Poliției al Ministerului Afacerilor Interne al Republicii Moldova,

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Veaceslav Bacalîm împotriva Ministerului Afacerilor Interne al Republicii Moldova și Inspectoratului General al Poliției al Ministerului Afacerilor Interne al Republicii Moldova, intervenient accesoriu Direcția de Poliție Chișinău, cu privire la încasarea indemnizației de concediere, penalității, prejudiciului moral și compensarea cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 22 noiembrie 2016, prin care a fost respins apelul declarat de Veaceslav Bacalîm, admis apelul declarat de Inspectoratul General al Poliției al Ministerului Afacerilor Interne al Republicii Moldova, casată hotărârea Judecătoria Centru, municipiul Chișinău din 10 iunie 2016 în partea prin care s-a dispus încasarea de la Inspectoratul General al Poliției al Ministerului Afacerilor Interne al Republicii Moldova în beneficiul lui Veaceslav Bacalîm a despăgubirii prejudiciului moral și s-a emis în această parte o nouă hotărâre, prin care a fost respins integral ca neîntemeiat capătul de cerere privind repararea prejudiciului moral,

c o n s t a t ă :

La 01 aprilie 2016 Veaceslav Bacalîm a depus cerere de chemare în judecată împotriva Ministerului Afacerilor Interne și Inspectoratului General al Poliției, intervenient accesoriu Direcția de Poliție Chișinău, solicitând:

- încasarea de la Ministerul Afacerilor Interne / Inspectoratul General al Poliției a sumei restante la plata indemnizației unice de concediere, ce constituie 11 958,30 lei, reținută ilegal cu titlu de impozit pe venit;

- încasarea de la Ministerul Afacerilor Interne / Inspectoratul General al Poliției a dobânzii de întârziere în mărime de 0,1% pentru fiecare zi de întârziere a plății indemnizației unice de concediere neachitată în termen, pentru perioada 31 martie 2015-31 martie 2016, ce constituie 4 364,70 lei;

- încasarea de la Ministerul Afacerilor Interne / Inspectoratul General al Poliției a sumei de 30 000 lei cu titlu de prejudiciu moral cauzat în legătură cu neachitarea în termen a indemnizației unice de concediere;

- încasarea de la Ministerul Afacerilor Interne / Inspectoratul General al Poliției a cheltuielilor de judecată și a cheltuielilor de asistență juridică în mărime de 3 500 lei.

În motivarea cererii de chemare în judecată a indicat că, în conformitate cu ordinul nr. 173ef din 27 martie 2015 a fost concediat din serviciu, cu dreptul de a primi pensie pe linia MAI, cu achitarea indemnizației unice în conformitate cu art. 65 alin. (2) al Legii nr. 320 din 27 decembrie 2012, de la 31 martie 2015.

Astfel, menționează că a fost calculată indemnizația unică la concediere în mărime de 66 435 lei, dintre care s-a reținut suma de 11 958,30 lei cu titlu de impozit pe venit.

Susține că în acest sens s-a adresat cu o cerere către Inspectoratul General al Poliției, iar prin răspunsul nr. 1461 din 04 martie 2016 a fost informat că, începând cu 01 mai 2015, conform prevederilor Legii nr. 71 din 12 aprilie 2015 pentru modificarea și completarea unor acte legislative, indemnizațiile de concediere stabilite conform legislației au fost excluse din sursele de venit neimpozabile potrivit art. 20 lit. g) al Codului fiscal.

Reține reclamantul că, reieșind din prevederile art. 20 lit. g) al Codului fiscal, până la intrarea în vigoare a Legii nr. 71 din 12 aprilie 2015 pentru modificarea și completarea unor acte legislative, în venitul brut nu se includeau indemnizațiile de concediere stabilite conform legislației. Potrivit acestei norme, până la 01 mai 2015 indemnizația de concediere, la care se referă și indemnizația unică achitată în legătură cu pensionarea, nu se supunea impozitării.

Afirmă că prevederile Legii nr. 71 din 12 aprilie 2015 nu puteau fi aplicate în situația dată, deoarece legea nu are efect retroactiv, iar Ministerul Afacerilor Interne / Inspectoratul General al Poliției a interpretat eronat și a aplicat abuziv prevederile legii menționate.

Prin urmare, consideră că angajatorul Ministerul Afacerilor Interne / Inspectoratul General al Poliției, în mod ilegal a reținut cu titlu de impozit pe venit suma de 11 958,30 lei.

Totodată, consideră Veaceslav Bacalîm că, este îndreptățit să solicite și repararea prejudiciului moral.

Mărimea reparării prejudiciului moral se determină de către instanța de judecată, ținându-se cont de aprecierea dată acțiunilor angajatorului, dar nu poate fi mai mică decât un salariu mediu lunar al salariatului.

Prin hotărîrea Judecătorei Centru, mun. Chișinău din 10 iunie 2016 s-a admis parțial cererea de chemare în judecată înaintată de Veaceslav Bacalîm împotriva Ministerului Afacerilor Interne și Inspectoratului General al Poliției, intervenient

accesoriu Direcția de Poliție Chișinău, cu privire la încasarea indemnizației de concediere, penalității, prejudiciului moral și compensarea cheltuielilor de judecată.

S-a încasat din contul Inspectoratului General al Poliției în beneficiul lui Veaceslav Bacalîm suma restantă pentru indemnizația unică de concediere în mărime de 11 958,30 lei, reținută cu titlu de impozit pe venit.

S-a încasat din contul Inspectoratului General al Poliției în beneficiul lui Veaceslav Bacalîm suma de 3 000 lei cu titlu de prejudiciu moral cauzat în legătură cu neachitarea în termen a indemnizației unice de concediere.

S-a încasat din contul Inspectoratului General al Poliției în beneficiul lui Veaceslav Bacalîm cheltuielile de asistență juridică în sumă de 3 500 lei.

În rest acțiunea s-a respins.

La 13 iunie 2016 Inspectoratul General al Poliției a declarat apel împotriva hotărîrii Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 10 iunie 2016, solicitând casarea integrală a acesteia, cu pronunțarea unei noi hotărîri de respingere a acțiunii ca fiind neîntemeiată.

Ulterior, la 25 iunie 2016 Veaceslav Bacalîm a depus cerere de apel împotriva hotărîrii instanței fond, solicitând casarea parțială sau modificarea acesteia, în partea în care acțiunea a fost respinsă, cu emiterea unei noi hotărîri prin care acțiunea să fie admisă integral.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 22 noiembrie 2016 s-a respins apelul declarat de Veaceslav Bacalîm.

S-a admis apelul declarat de Inspectoratul General al Poliției.

S-a casat hotărîrea Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 10 iunie 2016 în partea prin care s-a dispus încasarea de la Inspectoratul General al Poliției în beneficiul lui Veaceslav Bacalîm a sumei de 3 000 lei cu titlu de prejudiciu moral și s-a emis în această parte o nouă hotărîre, prin care s-a respins integral ca neîntemeiat capătul de cerere privind repararea prejudiciului moral.

În rest, apelul declarat de Inspectoratul General al Poliției s-a respins și s-a menținut hotărîrea primei instanțe.

La 27 decembrie 2016, Veaceslav Bacalîm a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea parțială sau modificarea deciziei Curții de Apel Chișinău din 22 noiembrie 2016 și a hotărîrii Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 10 iunie 2016, cu emiterea unei noi hotărîri prin care cererea de chemare în judecată să fie admisă integral.

În motivarea recursului a indicat că, consideră decizia instanței de apel și hotărîrea instanței de fond, în partea în care acțiunea a fost respinsă, parțial neîntemeiate și pasibile de a fi casate sau modificate.

În acest sens, Veaceslav Bacalîm invocă încălcarea esențială și aplicarea eronată a normelor de drept material.

Susține că, neîntemeiat instanța de apel a casat hotărîrea primei instanțe în partea încasării prejudiciului moral, iar instanța de fond neîntemeiat a subapreciat suma acestuia.

La aprecierea sumei date, instanța nu a luat în considerație importanța cauzei, deoarece obiectul litigiului este neachitarea în termen a indemnizației de concediere,

cauzarea în realitate a prejudiciului material și moral suportat, având în vedere că are la întreținere 2 copii minori.

În acest context, susține că, pe parcursul a unui termen îndelungat, a suportat o încordare psihică, retrăiri și stare de stres.

În consecință, afirmă că, instanța de judecată a interpretat parțial eronat prevederile legale, a încălcat prevederile normelor de drept material, a respins parțial cererea de chemare în judecată, fapt ce este în contradicție cu cerințele art. 239 Codul de procedură civilă și ca rezultat a emis o hotărâre parțial neîntemeiată.

La 16 ianuarie 2017 Inspectoratul General al Poliției a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei Curții de Apel Chișinău din 22 noiembrie 2016 și a hotărârii Judecătoria Centru, mun. Chișinău din 10 iunie 2016, cu emiterea unei noi hotărâri prin care cererea de chemare în judecată să fie respinsă ca neîntemeiată.

În motivarea recursului a invocat că la emiterea hotărârilor, instanțele de judecată au interpretat eronat legea și nu au aplicat legea care urma a fi aplicată.

Consideră că atât instanța de fond cât și instanța de apel au ignorat dezideratele potrivit cărora, după intrarea în vigoare a legii bugetare anuale, de la 28 aprilie 2015, au fost identificate surse financiare pentru stingerea datoriei la plata indemnizațiilor la concediere formate la situația din 01 mai 2015, care a fost achitată în luna iunie 2015, inclusiv și datoria față de intimat.

În această ordine de idei, instanța de fond și de apel eronat a aplicat prevederile art. 143 alin. (1) lit. a) din Codul muncii, invocând că apelantul avea obligația de a achita indemnizația stabilită intimatului la data eliberării din serviciu în baza ordinului 173ef din 27 martie 2015, deoarece Inspectoratul General al Poliției nu dispune de un buget propriu stabilit de autoritatea sa, bugetul Inspectoratului General al Poliției fiind stabilit de Ministerul Afacerilor Interne, în temeiul dispozițiilor art. 13 alin. (1) lit. c) și e) al Legii nr. 320 din 27 decembrie 2012 cu privire la activitatea Poliției și statutul polițistului, care statuează că șeful Inspectoratului General al Poliției gestionează bugetul aprobat de ministrul afacerilor interne și propune ministrului afacerilor interne proiectul bugetului anual al Inspectoratului General al Poliției.

Menționează că, Inspectoratul General al Poliției are calitatea de executor de buget, în timp ce ordonator principal de credite în raport cu Ministerul Finanțelor este Ministerul Afacerilor Interne, motiv pentru care acțiunea intimatului, urma a fi respinsă dat fiind faptul că evenimentul s-a produs cu întârziere nu din vina angajatorului Inspectoratul General al Poliției.

La emiterea deciziei, instanța de apel nu a constatat și elucidat pe deplin circumstanțele cauzei sub aspectul demonstrării vinovăției angajatorului - Inspectoratul General al Poliției dat fiind faptul că, în conformitate cu rigorile art. 9 lit. i) al Legii nr. 320 din 27 decembrie 2012 cu privire la activitatea Poliției și statutul polițistului, ministrul afacerilor interne determină direcțiile strategice de activitate a Poliției în realizarea Programului de activitate al Guvernului, elaborează și promovează politica statului în activitatea Poliției. La fel, ministrul afacerilor interne are competența în domeniul activității Poliției, de a propune autorităților abilitate spre examinare, în mod stabilit, proiectul bugetului anual al Poliției.

În concluzie remarcă recurentul că, deoarece alocarea mijloacelor financiare necesare pentru achitarea indemnizației intimatului nu ține de competența Inspectoratului General al Poliției, aprobarea bugetului referindu-se la competența altor autorități, ce nu au în speță nici o calitate procesuală, instanța de recurs urmează să se expună, că în acțiunile/inacțiunile recurentului nu se regăsesc elemente vicioase, de natură ilicită, motiv pentru care instanța urmează a stabili lipsa în speță a faptelor ilicite ale Inspectoratului General al Poliției în raport cu intimatul, vina pentru neachitarea în termen a indemnizației datorate acestuia nefiind imputabilă Inspectoratului General al Poliției, care doar gestionează bugetul aprobat acestuia de Ministerul Afacerilor Interne.

Prin urmare, consideră că atât instanța de fond cât și instanța de apel, prin faptul admiterii pretențiilor lui Veaceslav Bacalîm, sub aspectul obligării de a achita suma impozitată în mărime 11 958,30 lei, a generat încălcarea prevederilor legale, în ordinea art. 387 Codul de procedură civilă, iar incriminarea așa-numitei „vine” pe care a purtat-o Inspectoratul General al Poliției nu a fost dovedită.

Mai mult ca atât, nu au fost apreciate interpretările date de către Ministerul Finanțelor și Inspectoratul Fiscal Principal de Stat, care reiterează poziția impozitării venitului.

Prin urmare, consideră că atât instanța de fond cât și instanța de apel nu au examinat obiectiv și sub toate aspectele litigiul nominalizat, precum și nu au fost stabilite totalitatea circumstanțelor și împrejurărilor în urma cărora achitarea plăților solicitate a fost achitată cu întârziere, stabilind astfel inexistența culpei angajatorului - Inspectoratul General al Poliției, fapt ce nu a fost realizat și nici motivat atât prin hotărârea instanței de fond cât și decizia instanței de apel.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

În conformitate cu art. 434 alin. (1) Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Având în vedere că recursurile declarate împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 22 noiembrie 2016 au fost depuse de Veaceslav Bacalîm la 27 decembrie 2016 și de Inspectoratul General al Poliției la 16 ianuarie 2017, instanța de recurs consideră că recurenții s-au conformat prevederilor legale și au depus cererile de recurs în termenul legal.

Analizând modul în care recurenții Veaceslav Bacalîm și Inspectoratul General al Poliției și-au exercitat dreptul la recurs, fără a se expune cu referire la legalitatea deciziei instanței de apel atacate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursurile drept inadmisibile din următoarele motive.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă.

Astfel, analizând argumentele recursurilor prin prisma existenței temeiurilor de declarare a recursului, Colegiul constată că acestea nu se încadrează în limitele stabilite de norma precitată, instanța de apel aplicând corect normele de drept material și de drept procedural.

Subsecvent, în conformitate cu art. 433 lit. a) Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, relatarea situației, în viziunea recurentului, fără a indica un temei prevăzut de art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă, sunt inadmisibile din considerentele că nu se încadrează în prevederile art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă și nu constituie temei de casare a deciziei, deoarece recursul exercitat are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se numai legalitatea deciziei dar nu și temeinicia în fapt.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și jurisprudența CEDO, conform căreia recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri, însă motivele recursurilor invocate în speță sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat în mod corespunzător.

În conformitate cu art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nicio referire cu privire la fondul recursului.

Totodată, Colegiul reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs. Prin prisma art. 432 alin. (4) Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite la art. 130 Codul de procedură civilă. Din recursurile declarate nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

Cu referire la argumentul recurenților privind aplicarea eronată de către instanța de apel a normelor de drept material, colegiul menționează că în cererile de recurs nu se indică prin ce s-a manifestat aplicarea eronată a normelor de drept material și din care circumstanțe aceasta rezultă. Colegiul reține că acesta argument al recurenților poartă un caracter declarativ, nefiind posibilă determinarea aspectului de legalitate al deciziei instanței de apel ce urmează a fi supus controlului judiciar.

Având în vedere cele expuse mai sus, recursurile declarate de Veaceslav Bacalîm și Inspectoratul General al Poliției nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă și, drept urmare, sunt inadmisibile.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e:

Recursurile declarate de Veaceslav Bacalîm și Inspectoratul General al Poliției al Ministerului Afacerilor Interne al Republicii Moldova, se consideră inadmisibile.

Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,

Valentina Clevadi

judecători

Galina Stratulat

Dumitru Mardari